

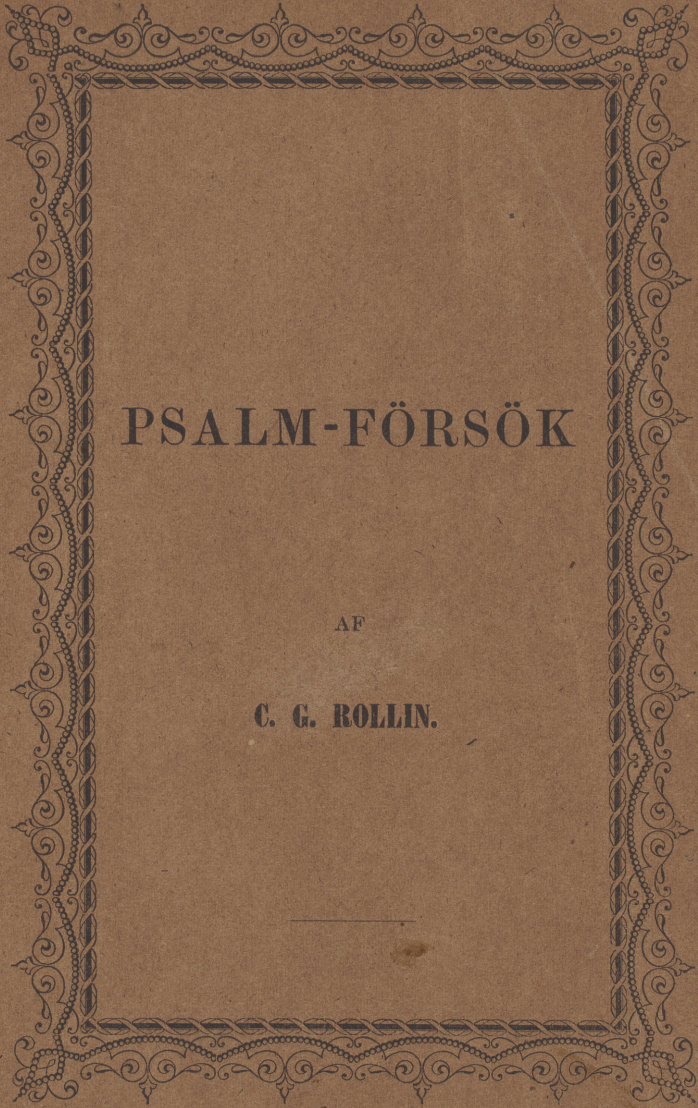
Psalm-försök /

Rollin, Carl-Gustaf,

81 G br.

Vita. Sv.
Andl. pass.
(Ps.)

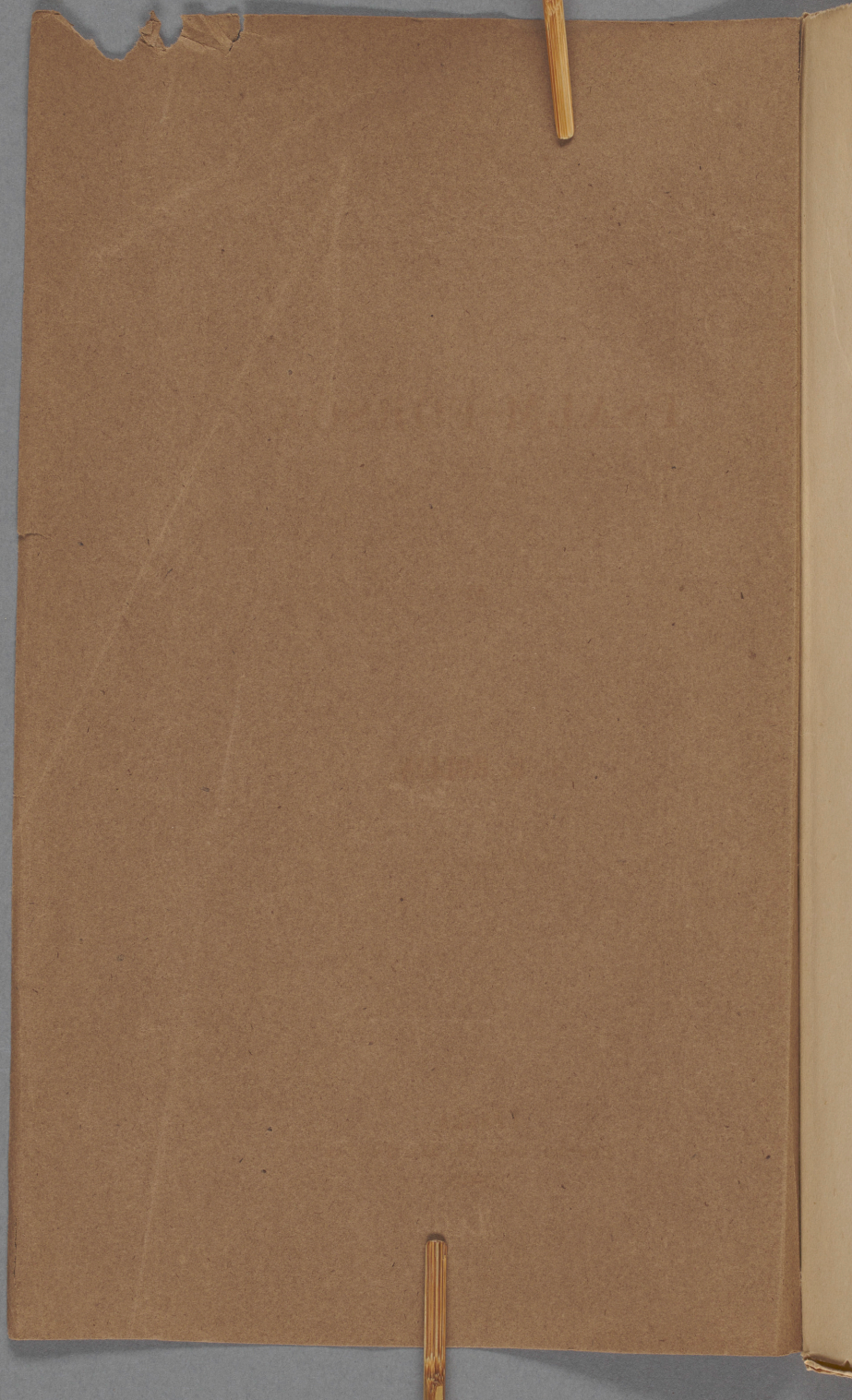

PSALM-FÖRSÖK

AF

C. G. ROLLIN.

Uppsala
1863

PSALM-FÖRSÖK

AF

C. G. ROLLIN.

UPSALA,
Tryckt hos P. Hanselli
1863.

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

1) D

Tio Guds Bud.

N:o 1. Israëls Rädning.

När Israël i trældom låg
Och ingen räddning för sig såg,
Det vände sig till Herran Gud
Med ångrens suck med börens ljud:
O Herre, var mig nådelig!
O Herre Gud, förbarma Dig!

Gud hörde i sin himlasal
Det nödens rop från jemrens dal
Och sade: "*Jag vill upp och se*"
"Mitt folks betryck och hjälp det ge."
Upp Herren stod; ur tvångets band
Sitt folk Han tog med allmakts hand.

Jag är som Israël besnörd
I syndens garn och icke värd,
O Gud, den minsta hjälp att få,
Dock ropar jag till Dig ändå:
För Jesu skull förbarma Dig!
Ur syndatvånget rädda mig!

Liksom uti det röda haf
Du syndens folk lät gå i qvaf,
Likså fördränk i Jesu blod
Min syndaskuld, o Herre god,
Och för mig med Din starka hand
Ur dödens djup till löftets land ¹⁾.

Och hjälp mig der från synden fri,
Ej mer mig ge i slafveri,

¹⁾ Det lif hvartill man kommer igenom Nya Födelsen.

Men att i Kärlek, Tro och Hopp
 Begynna nytt ett vandringslopp,
 Som, hur det ock i mödor går,
 Dock troget följer Jesu spår.

N:o 2. Israel vid Sinai eller syndaren inför Gud.

Till Sinai steg Herren Gud
 I blixtrars eld, i åskors ljud
 Och kallade sitt folk till Sig
 Och sade: "*Kommer! Hörer Mig!*"
 "*Den lag Jag ger, de Tio Bud!*"
 Så talte Gud.

Och Israël kom bäfvande
 Fram till den evigt Lefvande
 Och bad i denna fasans stund:
 "*O Herre, haf med oss misskund!*"
 Och berget skalf och darrade
 Uppå sin grund.

Så skall all världen känna sig
 För Gud i synden jemmerlig
 Och falla för Hans vredes hot
 I ödmjukhet ned till Hans fot
 Och bedja: "*Herre, öfver mig!*"
 "*Misskunda Dig!*"

Och Gud misskundar Sig förvisst;
 Ty när Hans lag vår synd och brist
 Oss lärt att ångra och inse,
 Han blir vår tuktomästare
 Till Jesus Christus Frälsaren,
 Vår himla vän.

Och Jesus är mot alla god,
 Han tvår oss rena med Sitt blod
 Från syndens skuld och straff och skarn
 Och oss förklarar för Guds barn
 Och klär i Sin Rättfärdighet
 Till salighet.

Ty tackar jag, o Herre, Dig,
 Att Du Din lag har kungjort mig,
 Ack lär mig den ock nyttja så,
 Att jag min synd rätt känna må,
 Och söka hjälp från all min brist
 Hos Jesum Christ.

No 3. Första Budet.

“Kom Israël och hör Min’ bud!”
 “Jag är den Herren och den Gud,”
 “Som har utur Egypti land”
 “Dig frälst och fört med allmacts hand;”
 “Mig — ensamt Mig du dyrka skall.”
 “För afgud aldrig nederfall!”

“Ett beläte Mig likna skall
 “Ej gör! — Ej för det nederfall!”
 “Tillbed, o Israël, blott Mig;”
 “Afguden kan ej hjälpa dig;”
 “Ty ensam Jag den Guden är,”
 “Som makten har och sanning lär.”

“Om Israël du lyder Mig,”
 “Så skall Min nåd välsigna dig”
 “Intill mångtusend’ ätteled;”
 “Men den för afgud faller ned,”
 “Hans ätt från jorden innan kort”
 “Skall af Min vrede ryckas bort.”

Så hjälp oss Gud, som Du befallt,
 Att framför allt och öfver allt
 Vi frukte Dig och älske Dig
 Och vandre på Din’ budords stig;
 Hjelp oss dertill, o Herre kär;
 Ty Du är Gud och ingen mer.

No 4. Andra Budet.

Med Herrans Namn ej syndigt lek,
 Ej bruka det till list och svek,

Ej heller falskt vid Herran svär,
 Gud öfver sådant Hämnarn är; —
 För dem, missbruka Herrans namn,
 Han evigt sluter nådens famn.

O människa, o hör härtill,
 När Herrans Namn du nämna vill,
 Låt det med helig andakt gå
 Från hjertats djup och säg alltså:
*Välsignadt vare Herrans Namn,
 Min sköld, min borg, min trygga hamn*

Gud hjälp oss alla, att vi må
 Ditt namn i vördnad hålla så,
 Att vi uti all nöd och sorg
 I det må ega trygg en borg,
 Dit vi må kunna ur all strid
 Vår tillflykt ta' och finna frid!

N:o 5. Tredje Badet.

Gud har så sagt uti Sin lag:
"Tänk menska på min hvilodag!"
 Håll honom för din helgedom;
"Lägg mödan bort, till templet kom,"
"Att friska upp ditt dufna mod"
"Med ordets tröst, med Jesu blod!"

"Och om du värdigt möter Mig,"
"Jag vill med nåd välsigna dig,"
"Dig mätta i Min helgedom"
"Med Mina häfvors rikedom",
"Dig ge att föra från Mitt hus"
"För hjertat tröst, för själen ljus."

Så hjälp oss, Herre Gud, vi må
 Din hvilodag här så begå,
 Att den oss närmre för till Dig,
 Och när vår lefnad slutar sig,
 Oss nådigt till Din himmel tag,
 Att fira evig sabbatsdag! —

N:o 6. Fjerde Budet.

Hör barn hvad Fadren öfver allt
 Om dina fäder dig befallt:
 Dem hedra och i vördning håll,
 Ej med olydnad sorg dem våll,
Den hedrar fädren, hedrar Gud;
 Så är om fädren Herrans bud.

Åt goda barn vill Herren ge
 Sin nåd och Sin välsignelse;
 Väl skall dem uti all ting gå,
 Af sina barn de skola få
 Stor hugnad och i all sin tid
 De njuta skola få Guds frid.

Men barn, som göra fädren sorg,
 Skall Herren från Sin himlaborg
 Hemsöka med förbannelse,
 Med olycksfall, med qual och ve,
 Och deras ätt Han vill till slut
 Med vredens blixtrar rota ut.

O Herre Gud, vår Himla Far,
 Oss alla huld och nådig var!
 Lär oss att vörda fädren rätt
 Och glädja dem uppå allt sätt
 Och blif oss så en Fader huld
 Till evig tid för Jesu skuld.

N:o 7. Till Barnen.

Var tacksam barn mot mor och far,
 Du inga bättre vänner har
 Bland människor på jorden här
 Än far och mor; ty si och lär
 Hur de i allt uppoffra sig,
 Att värna dig och vårda dig.

Du kommer hit så späd och arm,
 Men straxt en moders hulda barm,

En faders omsorg möta dig
 Och glädja sig så hjertelig,
 Och skynda, att i dopets flod
 Dig helga Himla Fadren god.

Hvem räkna kan hur mången natt
 Din moder vid din vagga satt,
 Hur far och mor ha bönen's ljud,
 För dig sändt upp till verdens Gud.
 Ack se hur innerligen kär,
 O barn, för far och mor du är!

De i Guds stad och ställe stå,
 Att vårda dig, på det du må
 Bli älskelig, taeknämnelig;
 De hoppas så; de fröjda sig,
 Att du på deras ålders höst
 Ett stöd dem blir och ljuflig tröst.

Då du i sådan vårdnad opp
 Får växa, svik ej fädrens hopp!
 Nej! — På allt sätt bered dem fröjd
 Och Fadren uti himlens höjd,
 Som ser ditt fromma hjertelag,
 Skall till dig ha ett godt behag.

N:o 8. Femte Budet.

*Din nästa du ej dräpa får,
 Ej gifva blånad eller sår.
 Den Gud, som gett oss lif och lem,
 Oss bjuder: "Skader icke dem!"
 "Skyr vrede, hat och hot och kif,"
 "Var rädd om ditt och andras lif!"*

*"Om du din nästa skada gör"
 "Och hennes lefnads frid förstör,"
 "I vrede skall Jag hårdelig"
 "Hemsöka dig och straffa dig"
 "Och icke hvila förr'n till slut"
 "Af dig hans blod Jag har kräft ut."*

O Gud, oss lär i fridsamhet,
 I endrägt och försonlighet
 Här uppå jorden sammanbo.
 I helig kärlek, enig tro,
 Som bröder fram vår bana gå
 Och sist i himlen stanna få.

N:o 9. Sjette Budet

Allsmäktig Gud, vår Himla Far,
 Sjelf äktenskapet stiftat har
 Och bjudit makar sammanbo
 I kärlek och obrottslig tro
 Och sagt: "Att uppå detta sätt"
 "Vill Jag fortplanta menskors ätt."

"Ho för min ordning rördnad bär,"

"Han är min vän, han blir Mig kär."

"Jag honom rikligen vill ge"

"Utaf allsköns välsignelse."

"Han i sin möda, i sitt kall"

"Min tröst och hjälp ej sakna skall."

"Men den Min ordning bryter djerf"

"I lustans yra — till förderf"

"Han hastar och han jemmerlig"

"Skall innan kort befinna sig,"

"När Jag tar bort välsignelsen"

"Och honom ger förbannelsen."

O menniska, betänk dig väl!
 Gör aldrig dig till lustans träl!
 När dig du söka vill en vän,
 På Herrans vägar sök dig den,
 Och bed din Gud af Hjärtats grund:
 Välsigna Herre vårt förbund!

Då kommer Gud med nåden sin
 Och går i Edra hjertan in;
 Till himmel skapar edert bo,
 Er ger välsignelse och ro;

I sorgens och i glädjens dag
Till Er han har ett godt behag.

O Gud må så i hvarje bröst
Bli hörd och lydd din Faders röst,
Och äktenskapet, som du ment,
Bland alla hållas kyskt och rent.
O Gud! hos fromma makar blif!
Välsignelse och frid dem gif!

N:o 10. Sjunde Budet.

På redlig väg i mödans kall
Du bröd och bergning söka skall;
Den rätt arbetar, troget ber,
Välsignelse Gud honom ger;
Men den på brottets vägar går,
Förbannelse till lön han får.

Med falska varor ej bedrag;
Ej minsta grand från nästan tag
På tjuftva sätt — med listighet;
Ty hvad du gör, Gud ser och vet,
En gång Han skall bestraffa dig,
För evigt stöta bort från Sig.

Med fasa se, hur brottslingen
För jorden och för himmelen
En afsky är, — hur Herrans hand
Är öfver honom i all land,
Och hur af honom Gud till slut
Allt orättfånget kräfver ut.

Men deremot, o se och kän,
Hur Gud är redlighetens vän,
Hur redlig man stor aktning får
Hvarhelst han vistas eller går;
Gud honom aldrig öfverger,
Men hugnar honom mer och mer.

Du helighetens Gud oss lär
 Att hafva ärligheten kär,
 Att i vår vandel på allt sätt
 För Dig och menskor handla rätt;
 Oss dertill nåd och krafter gif!
 Och uti allt oss nådig blif!

N:o II. Åttonde Budet.

Emot din nästa aldrig för
 Falskt vittnesbörd! O menska hör,
 Hur Herren säger i Sin lag:
 "Till sanningen Jag har behag;"
 "Men lögnen Mig förhatlig är;"
 "Uppå din tunga lögn ej bär!"

Den sanning talar liknar Gud,
 Och sanning äro Herrans Bud;
 Men lögnaren, förtalaren,
 Hvem liknar han? Jo djefvulen.
 O menska, rys vid detta ljud!
 Fly Satan, men sök likna Gud!

Förstora aldrig nästans fel;
 Du har af brister ock din del;
 Nej öfverskyl så långt du kan
 Och tala väl om hvarje man.
 Om oskuld du förtalas hör,
 Försvara henne, som sig bör.

När du en like brottslig ser,
 Tryck honom djupare ej ner;
 Men bed: O Gud för Jesu skuld
 Oss alla nådig var och huld,
 Oss led i sanning all vår tid;
 Sist låt oss stanna i Din frid.

N:o 12. Nionde Budet.

Bland menskobarnen, som en far,
 Gud Sina gåfvor utdelt har

Och unnar, att en hvar må fritt
 Få kalla hvad han fått för sitt;
 Men bjuder: "*I din lott lef from!*"
 "*Begär ej annans egendom!*"

Afundas ej på den fått mer;
 Ty Gud, som allting vet och ser,
 Han utsett från begynnelsen
 Den lott, dig bör, och gett dig den.
 Bed Gud att nyttja rätt den lott,
 Som du utaf Hans godhet fått.

Har du fått rikedom och gods,
 Blif aldrig stolt och hög till mods,
 Ej frossare, ej girig blif!
 Den fattige ej från dig drif;
 Ty vet, att Gud i himmelen,
 Som gaf, kan taga allt igen.

Om Gud dig gett ett ringa bröd.
 Om Han dig för i brist och nöd,
 Låt ej din hårda lefnadlott
 Dig tvinga att föröfva brott;
 Hvad du med synd ock vinna må,
 Guds nåde kan du aldrig få.

N:o 13. Tionde Budet.

Ack hör, o menniska, hvad Gud
 Dig bjuder i Sitt sista bud:
 "*Ej blott din hand håll fri och ren*"
 "*Ifrån allt brott och syndamen,*"
 "*Din själ från syndalustar all'*"
 "*För mig du ren ock hålla skall!*"

Vid detta ord, vid detta bud,
 O verdens Skapare och Gud,
 Jag känner, hur jag inför Dig
 Uti min synd är jemmerlig;
 Hur jag i syndalust är snärd
 Och ingen nåd ifrån Dig värd.

Uti Din lag Din helighet,
 O Gud, och Din rättfärdighet
 Jag ser — och sjelf mig, arma mull,
 Jag ser af syndajemmer full.
 Och fast allt detta hotar mig,
 Ett hopp dock drar mig, Gud, till Dig.

Och detta hoppet Jesus är;
 Till Honom jag min jemmer bär
 Och sjunker i sann syndabot
 Med ödmjukhet ned till Hans fot
 Och ropar: "*Jesu frälsa mig!*"
 "*Misskunda Dig! Förbarma Dig!*"

Så låt till Jesu nåd Guds lag
 Ditt hjerta föra hvarje dag.
 Sky ej att se din uselhet
 Ställd fram för Guds rättfärdighet.
 Vid Jesum fäst din tro, ditt hopp,
 Och Jesus skall dig rätta opp.

Gud vare lof för lagens ord!
 Gif att dess kraft hos mig blir spord,
 Att i dess spegel jag må se
 Min synd och öfverträdelse,
 Uppmanad bli till Jesum gå,
 Hos Honom frid och frälsning få.

Den Christeliga Tron.

N:o 14. Första Artikeln.

Jag tror uppå den Herren Gud,
 Som med Sitt allmakts ord och bud
 Har skapat himlens under;
 Jag tror Han ock har skapat mig
 Och som en Far bevisar Sig
 Emot mig alla stunder,
 Att Han mig gifvit själ och kropp,

Mig kallat till odödligt hopp
 Och låtit mig, fast syndare,
 I Jesum få en Frälsare.
 Jag tror också Han nådelig
 Vill taga mig
 För Jesu skull engång till Sig.

N:o 15. Andra Artikeln.

Jag tror på Herran Jesum Christ,
 Sann Gud af Fadren född förvisst,
 Och af Jungfru Maria
 Till menska född; — min Herra är,
 Som verldens syndaskulder bär,
 Och från dem gjort oss fria.
 För mig Han gjöt sin blod så röd,
 För mig Han vardt på korset död,
 Begrofs, — steg ned till afgrunden,
 Men stod ur döden upp igen,
 Till himla for från jordens tvång,
 Vid Englars sång,
 Och komma skall till doms engång.

N:o 16. Tredje Artikeln.

Jag tror uppå Guds Helga And',
 Som verkar uti alla land
 Och bygger upp Guds Kyrka; —
 Jag tror att Han för våra bröst
 Förkunna låter ordets tröst
 Och lär oss Gud rätt dyrka;
 Oss lyser, leder med Guds ord
 Och styrker oss vid Jesu bord
 Och leder oss i all vår tid
 I sanning, kärlek, tro och frid,
 Och skall engång, så är mitt hopp,
 Min döda kropp
 Ur grafvens hvila väcka opp.

N:o 17 Herrans Bön a).

Fader vår från himlen höga
 Sträck mot oss en faders famn!
 Led oss med Ditt faders öga!
 Lär oss helga rätt Ditt Namn!
 Låt Ditt rikets frid oss få
 Och Din vilja lär oss så
 Här på jorden efterkomma,
 Som den sker bland himlens fromma.

Fader värdes oss tilldela
 Dagligt bröd, o var oss huld,
 Och allt hvad vi mot Dig fela
 Oss förlåt för Jesu skuld.
 Lär oss glömma nästans fel,
 Emot alla göra väl,
 Såsom bröder sammanvandra
 Ut i kärlek till hvarandra.

När vi frestas, hjälp oss strida,
 Styrk oss, stöd oss, att vi må
 Troget stå vid Jesu sida,
 Genom Honom segren få.
 Fräls oss från all' qval och nöd,
 Gif oss sist en salig död:
 Din är äran, herrligheten
 Här och uti evigheten.

N:o 18. Herrans Bön b).

Fader vår, ur lifvets hvimmel
 Lyfter jag med tro och hopp
 Själ och hjerta till Dig opp
 Till Dig i Din ljusa himmel,
 Öppna mig Din Faders famn,
 Lär mig helga rätt Ditt Namn
 Bjud mig in uti Ditt Rike;
 O Du Fader utan like!

Värdes mig med kraft bepryda,
 Att liksom bland Helgonen

Uppe uti himmelen
 Jag Din vilja här må lyda;
 Dagligt bröd, o Fader huld,
 Gif mig; — och min syndaskuld
 Mig förlåt och lär begråta
 Och min nästas fel förlåta.

Hjelp mig syndens lustar snöda,
 Djefvulens och verdens list
 Med Ditt bistånd, Jesu Christ,
 Konna nederslå och döda.
 Från allt ondt till kropp och själ,
 Fader, mig bevara väl;
 Slut, o Gud, Ditt barn i famnen!
 Ja! — jag tror det, Herre. -- Amen.

N:o 19. Döpelsens Sakrament.

Bort från himlaglädjen kastad
 Uti afgrundsdjupet låg
 Fallna anden syndbelastad,
 Ingen räddning för sig såg;
 Då till djupa mörkolanden
 Jesus steg från hinlen ned
 Och mot afgrundsfursten stred,
 Segrade och fångna anden
 Frälsade och gjorde fri
 Och lät honom menska bli.

Menskoblifna anden följes
 Hit af grundsgift och skarn,
 Men i Dopet ren han sköljes
 Och förklaras för Guds barn,
 Bli försatt i Nådens Rike,
 Att för himlen fostras opp
 Till odödligt lif och hopp
 Och att blifva Englars like.
 Sådant är Guds nåds förbund
 Med din själ i Dopets stund.

Menska, aldrig vedergälla
 Kan du Gud för sådan nåd;

Men din vandel sök att ställa
Troget efter Herrans råd.
Med Sin nåd Han hos dig blifver
Under lifvets pröfvodar,
Som en vis och huldrik Far,
Och Sin Helga Anda gifver,
Som så leder dig och för,
Att i allt du Gud tillhör.

N:o 20. Han har förlossat min själ ur helvetet.

Ps. 49. Hoseas 13: 14.

Engång, engång, o Gud, i mörker och i fasa
I afgrundsdjupet låg min själ, der djeflar rasa,
Min nöd och jemmer der oändlig var i tal,
Oändligt var mitt ve, oändligt var mitt qval.

Ur nödens djup jag såg med längtan upp till Herran;
Men ack, Guds himmel var och Gud ifrån mig fjerran;
Det gapade ett svalg emellan Gud och mig,
Jag ropade: o Gud! O Gud förbarma Dig!

Då räckte Du Din hand, Du ville Dig förbarma,
Och upp ur afgrunden Du tog min själ, den arma,
Och satte henne in uti en menskokropp
Och genom Jesum gaf åt henne frälsnings hopp.

O Gud, jag menska blef utaf Din nåd allena,
Jag Jorden fick till hem, att der Dig troget tjena,
Jag fick i Jesum Christ en Frälsare, en Vän,
Som föra vill min själ till Dig, o Gud, igen.

Från all orenlighet min själ Du ren har tvagit
Och henne till Ditt barn igenom dopet tagit.
Du henne födt på nytt till lif och salighet.
Pris Jesu vare Dig i tid och evighet!

N:o 21. Altarets Sakrament.

Vår Herre Jesus Christus satt
Med Lärjungarne Sina

Till bords uti den sista natt,
 Förr'n Han gick till Sin pina.
 Han brödet tog och tackade,
 Bröt det och det utskiftade
 Till hvar och en och sade:

“Tag mot och ät! — Med detta bröd“
 “Jag Min lekamen gifver,
 “Som snart till korsets bittra död“
 “För Er utgifven blifver.“
 “Så ofta, som du detta gör,
 “Du Mig ock ihogkomma bör,
 “Min död för dina synder.“

Se'n tog Han kalken och den gaf
 Och sad; “den kalk Jag gifver.“
 “O dricker alle härutaf;“
 “Det är Mitt blod, som blifver“
 “För verldens synder gjutet ut;“
 “Må detta bli till tidens slut“
 “Af Mig ett heligt minne.“

Min Frälsare, o Jesu Christ,
 Som för mig lidit döden,
 Som tagit bort min syndabrist,
 Mig frälst ur syndanöden,
 Ack hjälp mig Herre Jesu god,
 Att Din lekamen och Ditt blod
 Jag värdigt må anamma!

No 22. Nattvardens rätta begående.

Min Frälsare, o Jesu kär,
 All nåds och visdoms källa,
 O Herre, Du mig nådigt lär,
 Hur jag mig rätt skall ställa,
 När jag Din Nattvard skall begå,
 Att jag må allt det goda få,
 Som Du mig der vill gifva.

Dig svarar Jesus: "dyre vän,
 När du Min nattvard håller,
 Din syndighet rätt se och kän,
 Den jemmer hon dig våller;
 I djupet af din syndanöd
 Tänk heligt rörd uppå den död,
 Jag för din synd har lidit."

"Kom så i sann botfärdighet,
 Att bättringstårar gråta,
 Och Gud för Sin barmhertighet
 Vill all din synd förlåta.
 Du renas skall utaf Mitt blod,
 Få nya krafter och nytt mod
 Ett heligt lif begynna."

"Att detta allt är visst och sant
 Och sant för evigt blifver,
 Se, hvilken dyrbar underpant
 Derpå, jag här dig gifver:
 Lekamen Min är detta bröd
 Och denna kalk Min blod så röd.
 Gud all din synd förlåtit."

"O kom och tro uppå Mitt ord!
 O kom Min nattvard njuta!
 Och Jag skall vid Mitt helga bord
 Uti Min famn dig sluta
 Och högt förklara: *du är Min*
 Du skall ock känna: *Jag är din*:
 Och evigt huld dig blifver."

O Herre Jesu, jag ej Dig
 Kan nog och värdigt prisa
 För all den nåd, Du velat mig
 Ovärdige bevisa.
 Ack hjälp mig, Herre, att jag må
 Din helga nattvard så begå,
 Som Du mig undervisat.

N:o 23. Nattvarden på Sjuksängen.

Af bittra plågor tänd och matt,
 Till Gud jag suckar dag och natt,
 O att Han hjälp mig sände!
 Men bittrare än kroppens qual
 Mig agga mina synders tal
 Och göra stort elände.
 I sådan nöd jag beder Dig:
O Herre Gud, Du nådelig
Ditt ansigt till mig vünde!

Min själ, till Jesus skynda dig!
 Han öfver dig förbarmar Sig,
 Om du dig rätt ödmjukar.
 Med Sin lekamen och Sin blod
 Han kommer till dig, mild och god,
 Och nattvardsbordet dukar.
 Si Herran Jesus vill dig ge
 All hugnad och hugsvalelse,
 Om du allt rättsligt brukar.

O Jesu kom, kom snart till mig,
 Mitt hjerta öppet är för Dig,
 Sin längtan till Dig sträcker.
 Med Din lekamen och Din blod
 Borttag min synd och styrk mitt mod,
 Att döden ej förskräcker.
 När han mig nalkas, låt mig då
 Uti den tron lugnt somna få,
 Att Du engång mig väcker.

N:o 24. Nattvards-Sång.

Mitt hjerta, Gud, nu redo är
 Och längtar innerlig,
 Min Frälsare, o Herre kär,
 Min Jesu efter Dig!
 Jag kommer i Ditt dyra namn;
 Upplåt, Förbarmare, Din famn!
 Från synden rena med Ditt blod
 Min själ, mitt hjerta, Jesu god!

N:o 25. Nattvards-Sång.

Ur djupets nöd, ur syndens qual,
 Ur lifvets strid och jemmerdal
 Jag skådar, Jesu, till Dig opp,
 O Du mitt enda, sista hopp!
 Ack sträck mot mig Din nådahand
 Och lös min själ ur syndens band!
 Aftvå mig synden med Ditt blod!
 Gif salighet, o Jesu god!

N:o 26. Röst från Altaret.

Kommer, kommer, dyre själar,
 Kommer, ser och smaker här
 Huru ljufvig Jesus är,
 Då Han våra brister helar,
 Och Sig sjelf här åt oss ger,
 Till en underpant derpå
 Att Guds nåd vi alle få,
 Fast vi varit syndens trälar,
 Kommer! Nu är nådens tid!
Med Er vare Herrans frid!

Gensvaret.

Ja, vi komme. Våra själar
 Trängta till Dig Jesu kär,
 Du det sanna lifvet är,
 Du den Frälsarn, som oss helar
 Och oss evigt lif beskär.
 Din lekamen och Ditt blod
 Styrke oss, att Gud är god,
 Fast vi varit syndaträlar.
 Herre Jesu var oss blid!
 Gif oss nåd och gif oss frid!

N:o 27. Trons Sång vid Nattvarden.

O hvilken ljufvig stund
 Vid Jesu altarrund

Få till hans bröst sig luta
 Och af Hans kärlek njuta!
 Ack sådan stund är vorden
 En himmel här på jorden.

Ty Jesus stiger ne'r
 Och Sjelf åt oss Sig ger,
 Kungör oss Sin försoning,
 Som öppnar oss Guds boning;
 Din väg Han oss ur nöden
 Har banat genom döden.

Mitt hjerta och mitt bröst,
 Hvad mera ljuflig tröst
 Kan du på jorden njuta,
 Än då du får dig sluta
 Till Jesu bröst och hjerta?
 Der byts till fröjd all smärta.

Pris vare Jesu Dig
 För all den fröjd, Du mig
 Har i Din nattvard gifvit.
 Jag Ett med Dig har blifvit.
 I all min tid min tunga
 Dig lofva skall och sjunga!

N:o 28. Välsignelsen.

Gud välsigne Eder alle
 Och bevara Eder väl!
 Sina Englar Han befalle
 Vårda Er till kropp och själ!
 I all nöd, i allt elände
 Han i nåd sitt ansigt vände
 Till Er! Byte sist all strid
 I en evig fröjd och frid!

N:o 29. Husbonde-Psalm.

O Gud, som i min hand har lagt
 Husbondarätt, husbondamakt,

Du heligt till mig sagt:
 "Se till, att du uppå allt sätt
 Din tjenare behandlar rätt!"

"Liksom för sina barn en far
 All ömhet och omvårdnad har
 Och ingen huldhet spar,
 Var ock emot tjenare
 En fader och välgörare!"

"Sjelf skall du frukta Mig, din Gud,
 Och troget lyda Mina bud,
 Det tjenaren ock bjud!
 Förmana med all foglighet
 Till ärlighet och sedlighet."

„Och när han i ditt arbet' går,
 Begär ej mer, än han förmår;
 Se till att han ock får
 Engång vid arbetstidens slut
 Den lön, du lofvat, ärligt ut.“

"Och när engång hans kraft tar slut,
 Den gamle tjenarn ej förskjut.
 Nej, likasom förut,
 Bär omsorg om hans kropp och själ;
 Ty sådant Mig behagar väl.“

"Glöm ej, du och din tjenare
 En dag skall redogörelse
 Till Mig i domen ge.
 Då skall utaf Mig en och hvar
 Bli lönt, som han förtjenat har.“

O Herre Gud, mig lär och för,
 Att jag Din vilja alltid gör,
 Mig skickar som sig bör
 Uti det kall, jag på min lott
 Utaf Din fadershand har fått.

N:o 30. Tjenarens Psalm.

O Gud i nåd ner till mig se,
 Der jag går arm i gruset
 Och är en ringa tjenare
 I stora fadershuset!
 Jag fick ej guld och gods,
 Dock är jag glad till mods;
 Om ock jag skall intill min död
 Hos andra tjena för mitt bröd.

Dock har Du mig, o Gud, ej glömt,
 Fast tjenare jag blifvit;
 Nej, — som en fader har Du ömt
 Åt mig af nåde gifvit
 En frisk och sundan kropp
 Och ett odödligt hopp;
 Ty skall jag städse på min stig
 Välsigna Dig, lofsäga Dig.

Jag beder dig, min Far och Gud,
 Mig värdes nådigt höra!
 Hjelp, att jag enligt Dina bud
 Din vilja städs må göra
 Och att jag på allt sätt
 Min husbond' tjena rätt,
 Att goda vittnesbörd jag får
 Engång, när ur hans tjenst jag går.

Jag sörjer icke för den dag,
 Då krafterna försvinna,
 Hvar jag, när jag blir trött och svag,
 Skall bröd och boning finna.
 Den som sig rätt betar,
 Du aldrig öfverger.
 Så hjelp mig Gud att tjena så,
 Jag i Din glädje in får gå.

N:o 31. Vid morgonklämtningen.

Jag vaknar opp, si sol'n går opp;
 Hör tempelklockan ljuder:

"O menska, lyft i tro och hopp"
 "Din själ till Gud!" hon bjuder.
 Och glad, o Gud, till Dig
 Min själ nu lyfter sig.
 Jag tackar Dig i barnslig tro
 För hyddans frid, för nattens ro.

Men högst bland allt af Dina råd
 Och kärlek, Du mig visar,
 För Dopets bad och Jesu nåd
 Min själ Dig evigt prisar:
 Du till odödligt hopp
 I Dopet tog mig opp;
 Igenom Jesu blod till Dig,
 Till himlens fröjd Du bjuder mig.

Gud vare lof, jag christen är
 Och Christi ljus mig leder!
 I lifvets öden klart jag ser,
 Hur Din försyn bereder
 Min väg i fröjd och qual
 I denna pröfvodal:
 Ty går jag stilla och förnöjd,
 Fast ofta under korset böjd.

Kom, Herre Gud, min fader god
 Till mig i dagens möda,
 Förläna råd och kraft och mod,
 • På redligt sätt mig föda,
 Och sköta få mitt kall,
 Att när jag hädan skall,
 Jag komma får, o Gud, till Dig;
 För Jesu skull — ack bönhör mig!

N:o 32. Vid Aftonklämtningen.

Hör aftonklockan ljuder
 Från templets tinnar ut.
 Det är Guds röst, som bjuder:
 "Gör på din möda slut!"

O hör, hur ljuft det klingar
 Den helga malmens ljud!
 Min själ, på andevingar
 Flyg upp i bön till Gud!

Förlåt mig synder mina,
 Min Gud, o var mig huld!
 För Jesu Christi pina,
 För Jesu Christi skuld
 I dödens stund du räcke
 Din hand, min själ upptag,
 Min hydda upp Du väcke
 Engång på domedag!

N:o 33. Vid Heligringningen.

Från templen genom rymdens salar
 De helga malmer ropa ut
 Till mödans barn i mödans dalar:
*"På edra mödor gören slut.
 Jag öfver nejd och tjäll och tid
 Utlýser nu Guds Sabbatsfrid."*

*"I morgon Herrans dag är inne,
 Bered dig menniska dertill,
 Att fira den med heligt sinne,
 Det är ditt väl, så Gud ock vill:
 Lägg bort allt verldsligt mödotväng
 Och möt Guds dag med bön och sång."*

Ja, viker från mig fjerran, fjerran,
 I jordens mödor, verldsbestyr!
 Mitt hjerta, längtande till Herran,
 Till Honom uti bönen flyr.
 O Gud uti Ditt ord, hos Dig
 Låt nu min själ uppfriska sig!

Gud vare lof, till lycklig ända
 Är arbetsveckans sista dag!
 Nu får min själ till Gud sig vända
 Och fröjda sig uti Hans lag,

Beskåda Hans rättfärdighet,
Hans kärlek och barmhertighet.

Haf tack min Gud för kläder, föda,
För hus och bëm och samvetsro,
Att Du välsignat har min möda
Och lärt mig uppå Jesum tro.
Dig vare pris i himlens höjd
För jordisk frid och andlig fröjd!

N:o 34. Under en storm på hafvet.

Dödens närhet. 1 Sam. 20: 3.

Betänk, o menska, hvar du går
I lifvets skiljda öden:
*Ett steg blott är, hvar helst du står,
Emellan dig och döden.*
Af blomstren se och lär,
Hur du förgänglig är;
Som de, du står uppå din graf
Och knoppas, blommar, faller af.

På tusen vägar, tusen sätt
Sig döden väg bereder;
Med strid ibland och stundom lätt
Till målet han oss leder.
O menska, hvar du går,
Bredvid dig döden står,
I hyddans sköt', på land och haf,
Du står på brädden af din graf.

O Gud, mig då betänka lär
Min död, att jag må vara
Beredd, när stunden inne är,
Att jag skall hädanfara.
Min synd, o Fader huld,
Förlåt för Jesu skuld.
Då Gud, när så är Ditt behag,
Min själ ur jordetvånget tag!

N:o 35. Jag blir gammal.

Jag blir gammal, jag blir trött,
 Hjessan grånar, pannan fåras,
 Tungan stammar, ögat fåras,
 Tandem faller bort förnött,
 Hörseln minskas, rösten qvider,
 Handen darrar vid sin staf,
 Allt mig bådär, att det lider
 För mig till min tysta graf.

Gud, min Gud, jag är så nöjd
 Ned få lägga vandringsstafven
 Och få gå till ro i grafven;
 Ty jag vet, en evig fröjd
 Jesus Sina trogna vänner
 Har beredt i himmelen,
 Och i tron jag saligt känner,
 Att ock jag får njuta den.

Tack min Gud för livvets lån,
 Tack för helsa, bröd och boning.
 För Din heliga försoning
 Tack Guds kärleksrike Son!
 Låt mig än en gång få njuta
 Din lekamen och Ditt blod!
 Ljufligt att sig så få sluta
 I Din famn, o Jesu god.

Jesu, Du min barndomsvän,
 Mandoms stöd och ålders hägnad,
 Själafrid och hjertefägnad,
 Blif mig när i aftonen!
 Och när mina lemmar domna
 Och mitt öga sluter sig,
 Jesu, låt i frid mig somna
 Och få vakna glad hos Dig!

N:o 36. Nu vill jag gerna dö.

1 Mos. 46: 30.

Nu vill jag gerna dö, om så Dig, Gud, behagar;
 Jag är på verlden mätt och hennes profvodagar;

Jag är af åren tung; jag är af mödor trött;
Min hydda bräcklig är, och all min kraft förnött.

Jag tackar Dig, min Gud, för hvarje fröjd och smärta,
Din vishet fann för godt, att gifva åt mitt hjerta;
Du genom fröjd och qual min ande fostrat opp
Till tålmod och tro, förfarenhet och hopp.

Jag tackar Dig, min Gud, som med mig haft förskoning
Och uti Jesum gett mig frälsning och försoning
Och i Hans blod min själ från synden tvagit ren
Och henne bjudit hem till Dig i himmelen.

Jag är så nöjd och glad i all den nåd, Du gifvit,
Jag känner genom den, att jag Ditt barn har blifvit.
Jag längtar Gud, att snart från denna sorgeö
Till himlen flytta få. *Nu vill jag gerna dö!*

N:o 37. Hvar skall jag dö.

Jag vet ej när min timme sista
För mig skall slå, — jag vet ej hvar
Mitt hjerta skall i döden brista,
Ej hvar min tysta graf jag har;
Men Jesu Christe var mig när,
Hvar helst min graf ock bäddad är!

Är Du mig när, ej grym och gruffig
Mig döden blir. O Jesu kär,
Igenom Dig en engel ljuflig
Han för min trötta hydda är;
Ur bojan lugnt han löser mig
Och för mig, Jesu Christ, till Dig.

Om ingen vän, om ingen frände
Jag vid min dödsbädd skåda får,
Skall jag som främpling bland okände
Förgråta ögats sista tår,
Ske, Herre Gud, Din vilja god;
Men styrk mitt hopp och tålmod.

O Jesu Christe, blif mig nära
 Uti min sista kamp och strid;
 När den är slut, må Du beskära
 Åt mig, o Gud, en evig frid!
 Hvarhelst då döden träffar mig,
 Jag somnar lugnt och tillhör Dig.

N:o 38. Vid en döendes läger.

När jag på plågans läger
 Uti min sista strid
 Farväl åt världen säger,
 Gud låt mig dö i frid!
 Kom Jesu och min smärta
 Med Din barmhertighet
 Förmildra, och mitt hjerta
 Gif hopp och trofasthet!

Gud hjälp mig saligt sluta
 Min pröfning och min strid
 Och se'n hos Dig få njuta
 En oförgänglig frid!
 Om någon vän mig gråter,
 Tänd honom tröstens ljus!
 Säg, att vi träffas åter
 Uti Guds Faders hus.

N:o 39. Jag sade: jag vill bekänna.

Ps. 32: 3.

Bekän din synd för Herran Gud,
 Bekän hvad mot Hans helga bud
 Du brutit och misshandlat har,
 Bekän det för din Himlafar,
 Och bed för Jesu Christi skuld,
 Att Gud dig nådig är och huld.

Och Gud Han vill förlåtelse,
 Rättfärdighet och frid dig ge,
 Om du med tro på Jesum Christ
 Bekänna vill din synd, din brist.

Säll den, som följer detta råd,
Han går ej miste om Guds nåd.

O Gud, då jag min synd förteg
Och fortgick på min synda väg,
Försvann mitt lugn, min själafrid;
Då sade jag i denna strid:
Till Gud jag vill; till Gud jag gick,
Hos Honom nåd och frid jag fick.

Dig prisar jag, o Jesu Christ!
Du är min Frälsare förvisst;
Hos Dig jag funnit själaro
Igenom ånger, bättring, tro.
Lär mig, o Gud, min vunna frid
Bevara väl i all min tid!

N:o 40. Rop ur Syndanöden.

Ur djupsens nöd, ur syndaqvalen
Jag skådar upp till Dig, o Gud!
Sänd ned till mig i jemmerdalen
En nådablick, ett trösteljud!
Min synd så hårdt nu trycker mig:
O Gud mig hjälp! Förbarma Dig!

Mitt öga simmar uti tårar,
Och syndaqvalet grymt mitt bröst
Med tusend' pilar genomborar
Och dritver bort från mig all tröst.
O Gud! o Gud! Hvert skall jag gå,
Att jag hugsvalelse må få?

"Till mig du komme, arma hjerta!"
Så Jesus med Sin himlaröst
Mig ropar — och min bittra smärta
Förmildring får dervid och tröst.
Jag skynda vill i Jesu Namn
Att sjunka få uti Hans famn.

Tag bort, o Jesu, synder mina
 Och Din Rättfärdighet mig gif;
 Din nådasol låt för mig skina;
 I hjertat upptänd Trones lif!
 Hjelp mig, min Jesu, för Din död
 Upp ur min djupa syndanöd!

Här Jesus svarar: "*Bort jag tagit
 Din syndaskuld och i Mitt Blod
 Från syndasmittan ren dig tvagit:
 O gack i frid! Haf tröstligt mod,
 Förspill igenom synd ej mer
 Den nåd, du fått, det lif, jag ger.*"

Ja, Herre Jesu, lär mig kämpa;
 Jag troget, redligt kämpa vill
 Och mina syndalustar dämpa;
 Förläna mig Din hjälp dertill.
 Då Du mitt hjertas allvar ser,
 Så är jag viss, Du hjelp mig ger.

N:o 41. Varde ljus!

1 Mos. 1: 3.

Varde ljus! Gud Fader sade,
 Och i klara strömmar flöt
 Ljuset ut och ljuft sig lade
 Öfver allt och allt omslöt
 Med sitt himmelska behag,
 Som en herrlig vårens dag.
 Allt fick lif och prakt för ljuset
 Uti höjden och i gruset.

Varde ljus i menskans öga!
 Herren bjöd — och menskan fick
 Skåda Herrans under höga
 Med sin dödeliga blick.
 Och med ljuset glädje kom
 In i själens helgedom.
 Der blef bild med tanke parad,
 Gud och skapelsen förklarad.

Varde ljus i menskoanden!
 Sade Gud, och Christus ned
 Steg till oss i mörkolanden
 Och Guds klarhet till oss spred;
 Och med ljuset, Han oss gaf,
 Lystes upp vårt lif, vår graf.
 Och det sanna himlalifvet
 Genom Jesum är oss gifvet.

Herre Gud, hur skall jag kunna
 Tacka Dig för all den nåd,
 Du mig svage velat unna?
 Huru prisa Dina råd?
 Jesu, Du min själtröst,
 Sänd Guds Anda i mitt bröst,
 Att Han må mig nådigt lära
 Gud i all min vandel ära!

N:o 42. Frid i Öron.

Morgonen mig till bekymmer
 Från min hvila väcker opp.
 Under sorg min dag försvinner,
 Slutar ock med sorg sitt lopp.
 Aftonen, som vanligt bär
 Ro åt djurens marga här,
 Ingen ro mig har att gifva;
 Qvalen sömnen från mig drifva.

Men fast kroppens qval och smärta
 Taga bort min nattero,
 Finns en frid uti mitt hjerta,
 Som är bygd på Jesu tro.
 Denna frid ej någon man,
 Intet qval förstöra kan.
 Denna frid, o Gud, bevara,
 Att min tröst i nöden vara!

N:o 43. Synförmågan.

Ögats gåfva, dyra gåfva,
 Själens fönster, själens ljus,

Gud, för den jag vill Dig lofva,
 Hon är glädjen i mitt hus,
 Hon ger lifvet allt behag,
 Fröjder af mångtusen slag,
 Hon mig tröstar, lifvar, gläder,
 Då till själ'n Ditt ljus hon leder.

Genom ögat själen blickar
 Och till yttre världen går.
 Genom ögat Anden skickar
 Budskap ut och återfår.
 Bilderna, dem ögat ser,
 Det åt själen troget ger,
 Som till tankar dem församlar,
 Att hon ej i mörkret famlar.

Gud, hur ödsligt vore lifvet,
 Glädjelös och tung vår verld,
 Om Du ej oss ögon gifvit
 Till en ledning på vår färd!
 Himmelsljufva, dyra lott!
 Vi af Gud ha ögon fått.
 Herre Gud, dem väl bevara,
 Att vår lefnadsglädje vara!

N:o 44. Den blindes sång.

Gud nåde mig, som skall i natt och mörker gånga!
 Min verld så ödslig är och mina timmar långa,
 Jag famlar oviss, rädd, ej vet om rätt jag går,
 Om öppen eller dold en fara för mig står.

Men Herre, Herre Gud, som ifrån himlen höga
 Allt i Din hägnad tar, allt skådar med Ditt öga,
 O tag mig i Din vård och blif min vandringsstaf
 I detta mörkoland fram till min tysta graf!

Der vet jag, Jesus skall den ljufva tröst mig båda:
På grafvens andra strand din' ögon skola skåda
Guds klarhets helga ljus. Och uti himlens höjd
Ditt mörker skall bli dag, ditt lidande bli fröjd.

I denna ljufva tro jag vill min bana vandra,
 Fast mörk och tung den är, Guds råd jag ej skall klandra;
 Men taga nöjd emot den lott, som Gud mig gaf,
 Och tyst i Jesu spår den bära till min graf.

O Herre, Herre Gud! Ditt ansigte Du vände
 Till mig, Ditt arma barn, i detta mitt elände!
 Tänd ljus uti min själ, att jag min väg må gå
 I Jesu Christi tro och frid hos Honom få.

N:o 45. Till dem, som kunna se.

O menska, du, hvars ögons ljus
 Dig leder här i jordens grus,
 Tänk ömt på den, i mörkret går
 Och aldrig dagen skåda får!
 Möt honom vänligt på hans väg,
 Ett tröstens ord åt honom säg!

“Haf tålamod uti din lott,
 Och tro din himla Far om godt;
 Han lägger väl oss bördor på,
 Men hjälper draga dem också.
 Och korset, hvilket ock det är,
 Vår själ det mången lärdom ger.”

“Det lär oss känna synden snöd
 Och fly till Jesum i vår nöd;
 Det lär oss fast på Jesum tro,
 Hos Honom söka själaro;
 Det lär oss fly till Gud med bön
 Och finna der vår segerlön.”

“Så tag ditt tunga kors förnöjd,
 Och gäck på korsets väg med fröjd!
 Den vägen, Jesus vandrat har
 För oss i sina plågodar,
 Gläd dig, att du i Jesu spår
 Med korsets börda vandra får.”

“Gud hjälp dig i den nöd, dig qväl,
 Att den blir salig för din själ!

Gud tröste och hugsvale dig
 Uppå din mörka prøfvostig!
 Gud gifve dig en evig fröjd
 För Jesu skull i himlens höjd!“

Och tala till den blinde så,
 Och han en hjertans fröjd skall få,
 Då han sig hör ej vara glömd,
 Fastän hans blick är töckengömd.
 En broders ord, en broders röst
 Skall ge hans själ en ljuflig tröst.

Och tacka Gud, som unnar dig
 Din ögons ljus uppå din stig;
 Och bed din himla Fader god,
 Att ge den blinde tålmod
 Och engång byta i Sitt hus
 Hans mörker i ett evigt ljus.

N:o 46. I Frestelsen.

1 Jac. 1: 2, 3.

Guds nåd dig, Christen, kallat har
 Till himlens fröjd och fromma;
 Men förr än du till ljusets Far
 Och himlens frid får komma,
 I prof du måste gå,
 Att nu dig lära må
 Hvem, som ditt hjerta hörer till
 Och in i döden tjena vill.

Din själ för evighetens hopp
 Och himlen måste öfvas;
 Af frestarn på ditt vandringslopp
 Du derfor måste prøfvas;
 Prof tålmod dig ger,
 Förfarenhet dig lär;
 Och ieder dig till hoppet fram,
 Och hoppet kommer ej på skam.

O sköna hopp! de Christnas hopp!
 För dig allt vill jag lida,

Och ärligt på mitt vandringslopp
Mot frestelserna strida.

Hjelp mig min Medlare,
Att jag går ädlare
Ur hvarje frestelse och strid,
Behåller tro och själafrid!

Så säg, o menska, tröstelig,
När frestaren framträder:
Han kommer att försöka mig,
Min själ sig heligt gläder.
Jag upp till Jesum ser,
Han mod och kraft mig ger.
Mig Jesus skydda vill från fall.
Med Jesu hjälp jag segra skall.

N:o 47. Jag vill lofva Herran.

Nu min Gud jag vill Dig sjunga,
Prisa, lofva med min röst!
Kom, o Herre, lös min tunga,
Sänd Din anda i mitt bröst,
Att Han lyser, värmer, leder
Mig på lifsens vägar rätt.
Fader uppå barnasätt
Ropar jag till Dig och beder:
Mig, o Gud, Din Anda gif!
Så få orden kraft och lif.

Du ur mörkrets djup har tagit
Upp min ande, Herre Gud,
Honom ren i dopet tvagit,
Iklädt Jesu helga skrud.
Du till himmelen mig kallar
Ifrån jordens qval och tvång
Genom döden hän engång.
Hjertat utaf glädje svallar,
Med sin sång, sitt böneljud
Rördt välsignar Dig, o Gud!

Lär mig, Herre Gud, Din vilja
Rätt begripa och förstå,

Aldrig från Ditt bud mig skilja,
 Utan troget vägen gå,
 Som mig genom prøfvodalen
 Uti nød på törnestig
 Säkert leder mig till Dig,
 Jesu, upp till fröjdesalen.
 Se'n jag kämpat ut engång,
 Tag min själ ur jordens tvång!

Klarare skall då min tunga
 Uti himlens fröjdesal
 Dig, o Fader, kunna sjunga
 Ibland Dina helgons tal;
 Klarare uti det höga
 Skall jag Dina råd förstå,
 Varmare mitt hjerta slå,
 Gladare skall detta öga,
 Herre Gud, få skåda Dig,
 Och välsigna eviglig.

No 48. Gud vare lof!

Gud vare lof, jag har en hydda,
 Den jag kan kalla få för min!
 Stor är hon ej, men kan dock skydda
 Hvem helst i henne stiger in,
 Och dörr'n jag aldrig sluter till.
 Nej hit välkommen hvem, som vill!

Gud vare lof, jag har en kaka,
 Som mer än väl tillräcklig är
 För mig, för barn och för min maka.
 Kom nödens barn, jag gerna ger
 Utaf mitt tarfveliga bröd
 En bit åt dig uti din nød.

Gud vare lof, jag har ett hjerta,
 Som uti Jesu Christi blod
 Har rening fått från syndens svärta
 Och vunnit lif och frid och mod.
 För *Hydda*, *Bröd* och *Hjertefrid*,
 Gud vare lof i all min tid!

**N:o 49. Jag vill tala i min ångest och utsäga min själs
bedröfvelse.**

Uti min själ en oro glöder
Och qvalen gissla grymt mitt bröst;
Mitt samvet' gnager, hjertat blöder,
Jag suckar, ängslas efter tröst.
O Gud, hvart skall jag arme gå,
Att jag hugsvalelse må få?

Till Dig jag går, o Jesu Christe,
Och sjunker ödmjukt till Din fot:
Du aldrig än bort från dig viste
En syndare, som själabot
Hos Dig begärde. Jesu se
Till mig och gif hugsvalelse!

Du vet, hvad som min själ bedröfvar,
Du vet och ser det synden är.
Han mod och kraft ifrån mig röfvar
Och tusen bittra sår mig ger;
Och ensamt Du kan ge mig tröst
Och stifta frid uti mitt bröst.

Ack värdes mig Din famn upplåta,
Min Frälsare, o Jesu god!
Låt mig invid Ditt bröst få gråta,
Och två mig ren uti Ditt blod!
Kläd mig i Din Rättfärdighet!
För in mig i Din salighet!

Min första vän Du var, den siste
I tidens stormar nådigt blif,
Min Frälsare, o Jesu Christe,
Din nåd och salighet mig gif!
Hugsvala mig uti min nöd,
O Herre Jesu, för Din död!

N:o 50. Min bestämmelse.

Af jordens stoft min kropp af Gud har skapad blifvit,
Åt en odödlig själ Han den till boning gifvit,

Der skall hon bo en tid, att till odödligt hopp,
Till lif och salighet i Christo fostras opp.

För detta höga mål min ande måste pröfvas
Af både fröjd och sorg, att i förtröstan öfvas,
Att vinna lif och frid i Jesu nåd och tro,
Och sedan flyttas hän till himlens ljufva ro.

Så hjälp mig Du, min Gud, att under Jesu fana
En trogen stridsman stå, med trohet gå min bana
Och aldrig glömma bort, att Du till evig fröjd
Min ande kallat har till Dig i himlens höjd.

N:o 51. Under urvådet d. 29/1 1850.

Din himmel mulnar, Herre Gud,
Och uppå stormens vingar
Med fasans och med dödens bud
Snöhvirlfvelen sig svingar
Vidit öfver land och haf
Och bäddar mången graf.
Se, hur i rymden vild han far
Och svepning öfver jorden drar!

Du Gud, som stormen rasa böd,
Bevara hem och boning!
Hjelp den, som stadder är i nöd,
Hjelp för Din Sons försoning!
Och den sig vilsnat har,
O Gud, Du nådig var!
För honom åter rätt igen,
Gif åter vännen åt sin vän!

Haf tack, min Gud, som gifvit mig
Ett hem, der lugn jag njuter.
Jag ser, hur stormen svingar sig,
Jag hör, hur vildt han tjuter;
Men mig han icke når,
Fast han med vingen slår
Min hydda hårdt; dock har jag frid
Midt i naturens storm och strid.

Kom nödens barn, kom till min häd,
 Kom du, som stormen tränger
 Och gör så tung och svår din färd
 Och vägen för dig stänger;
 Min dörr dig öppen står,
 Mitt bröd du gerna får.
 Kom hit! Kom hit, att skyddad bli!
 Kom hit, tills stormen är förbi!

Till mig kom in mång nödstäld man
 Och tröttad bad om hvila,
 Snart hyddan fler ej rymma kan,
 Dock flera hit än ila,
 Och bedja: *låt oss få*
In i din hydda gå:
Hos kärlek ren, i hydda ljum
Är, som i himlen, alltid rum.

Så bör det vara, Herre Gud,
 Bland dina barn på jorden.
 Så stå ju klara i Ditt bud
 De kärleksrika orden:
Den arma klöd och föd:
För den, som är i nöd,
Om du Guds afbild vara vill,
Slut aldrig hand och hjerta till!

Slut aldrig till för oss, o Gud,
 Din nåd, Din himlaboning!
 Oss alla uti Jesum bjud
 Till frälsning och försoning,
 Till lif och salighet
 Hos Dig i evighet.
 Oss alla hjälp för Jesu död
 Ur andlig och lekamlig nöd!

Guds Son, som i Gethsemane
 I blod och tårar vakat,
 Och för oss arma syndare
 Döds kalkens galla smakat
 Och med Sin kärleks röst
 Näpst stormen i vårt bröst,

Näps stormen, nu oss trycker tungt,
Gör åter i naturen lugnt!

No 52. Den ur nöden räddade.

Du ljufva hydda var mig helsad,
Som gaf mig tillflygt i min nöd!
Gud vare lof, att jag är frälsad
Ur stormens våld, från köld och död!
Gud vare lof, att hit jag hann
Och här en ljufvig fristad fann!

Omkring mig stormens hvirflar hvälfde
Och vräkte höga snöberg opp,
Af fasa och af köld jag skälfde,
All kraft var flydd från själ och kropp,
Och fasan isade mitt blod,
Då döden rundtomkring mig stod.

Hans kalla hand jag redan kände,
Hur den uppå mitt hjerta slog,
En bön till himmelen jag sände;
Men sucken uppå läppen dog,
Jag sade verld och lif farväl
Och bad: "*anamma Gud min själ!*"

Men midt i nödens dystra timma,
I fjerran vänligt ljus jag såg
Emot mitt öga tröstligt glimma,
Det lifvade på nytt min håg.
Guds Englar nedersänkte sig
Och upp ur nöden hjälpte mig.

Fast stormen våldsamt kring mig rörde
Båd' jord och haf och himlar opp,
De dock med starka känder förde
Igenom stormens våld mitt lopp,
Och lät mig denna kammar' nå,
Der jag i lugn kan hvila få.

Dig prisar jag af allt mitt hjerta,
O Gud, som vårdnad om mig har

Och frälste mig ur dödens smärta
 Och mig till denna fristad bar,
 Bär ock min själ till Jesu frid
 Ur syndastormens våld och strid!

Gud Fader signe hvarje hjerta,
 Som om den arme vårdar sig
 Och lindra vill den trycktes smärta
 Och blomsterströ sin broders stig!
 Gud, gif åt menskovännen fröjd
 På jorden och i himlens höjd!

N:o 53. Jag reser.

Jag reser, Herre Gud, från hem, från barn och maka;
 Må Du med fadersvård dem skydda, öfvervaka!
 Hugsvalelse dem gif och tröst och frid och ro;
 Låt mig dem återse med fröjd uti mitt bo!

Uppå min färd, o Gud, mig Dina Englar lede,
 Från faror och försåt och olycksfall mig frede,
 Och skicke så för mig, att allt må lyckligt gå,
 Att alla ärender jag väl uträtta må.

Skall denna färden bli för mig, o Gud, den sista,
 Så ske Din vilje god! — Låt mig Din nåd ej mista!
 Förlåt mig all min synd för Jesu Christi skuld
 Och var min arma själ en Fader blid och huld!

Till maka, barn i nåd Ditt ansigte Du vände
 Och dem hugsvalelse i deras sorg Du sände!
 Lyft deras hjertan opp till Dig i himmelen
 Och säg, att engång der de träffa mig igen.

Och nu, o Herre Gud, i nåd med oss Du vare
 Och från all farlighet oss mildligen bevar!
 Låt mig få återse de mina glad och nöjd
 Och prisa Dig, o Gud, med dem i helig fröjd!

N:o 54. Vid återkomsten.

Till Dig, o Gud, mitt hjerta sänder
 Sitt lof för väl fulländad färd.

Tack Fader, som på Dina händer
 Mig återfört till hemmets härd
 Och allt mig låtit finna der,
 Som mig på jorden kärast är!

Jag vet, att tusen faror hotat
 Mig hafva på min vandringsstig;
 Men Du med fadershand dem motat.
 Ej någon enda träffat mig,
 Ej något olycksfall mig stört.
 Nej allt är godt. Min bön Du hört.

Mig nådigt led ock genom verlden,
 Var min beskyddare, min staf!
 Och när jag vandrar sista färden
 Och stiger ned uti min graf,
 O låt mig finna bortom den
 Hvad Jesus sagt om himmelen!

N:o 55. Upp min själ och lofva Gud.

Uppåt emot himlen höga
 Stiger lågan klar och skön,
 Uppåt skådar blommans öga,
 Uppåt stiger ångans bön,
 Uppåt lärkan lätt sig svingar
 Under glada toneljud.
 Så natur'n sin hyllning bringar
 Verldens Skapare och Gud.

Kän hur Herrans Ande tager
 Dig dervid med allmaktshand
 Och din själ mot höjden drager
 Från förgänglighetens land.
 När du hör naturen sjunga
 Skaparns lof uppå sitt vis,
 Låt ditt hjerta och din tunga
 Stämma in i Herrans pris!

Upp min själ, du Herrans gåfva,
 Upp mitt hjerta, upp min röst,

Herran, Herran, vill jag lofva,
 Han min glädje är och tröst!
 Han mig skapat, Han mig gifvit
 Allt, som gör mitt sanna väl.
 I mitt bröst Sin lag Han skrifvit.
 Lofva Herran Gud min själ!

Lofva Herran! Han mig tagit
 Upp ur syndens djup och nöd,
 Ren i Dopets bad mig tvagit,
 Frälsat genom Jesu död,
 Och mig födt på nytt till lifvet,
 Som af Guds barmhertighet
 Är i Jesu Christo gifvet.
 Lofva Gud i evighet!

Lofver Herran jord och himlar!
 Lofver Honom djup och höjd!
 Allt, hvad som i böljan hvimlar,
 Sjunge Gud med helig fröjd!
 Himlens Englar, andeväsen
 Och den marga stjärneskar,
 Menskor, djur och låga gräsen
 Lofven verdens Gud och Far!

N:o 56. När jag misskännes.

När menniskor förhäfva sig
 Och tänka argt och ondt om mig
 Och kasta törnen för min fot
 Och möta mig med spe och hot
 Och dikta på mig tusen fel,
 Fast intet argt är i min själ,

Då vädjar jag, o Gud, till Dig.
 Du ser, Du utransakar mig,
 Du vet, hvad jag i hjertat bär.
 Fördoldt för Dig ej något är.
 Kom Du, all sannings Gud och Far,
 Och blif min hjälp och mitt försvar!

Dem, som mig hata utan skuld,
 Du blifve dock en Fader huld.

Oss alla led till sanningen,
Till friden, endrägten igen,
Att vi som bröder sammanbo
Och vandre till vår graf i ro!

N:o 57. Passionstankar i sång.

Stunden nalkas, bittra stunden,
Jesu, då Du låter Dig
För mig blifva fängslad, bunden,
Dödad för att frälsa mig.
Jesu kom och lär mitt hjerta,
Lär min blinda själ förstå
Djupa qvalet i Din smärta
Och min räddning hos Dig få.

Du ur afgrunds djupet tagit
Har min fallna ande opp,
Ren i Dopet honom tvagit
Och odödligt lif och hopp
Honom gifvit — och försoning
Honom ock hos Gud Du ger,
Honom öppnar himlens boning,
När hans profning slutad är.

Du fördenskull Sjelf Dig gifver
Ned i djupsta qval och nöd,
Kärleken Dig dertill drifver,
Kärleken i lif och död.
Du mot jord och himmel kämpar
Och mot sjelfva afgrunden,
Du dess vilda krafter dämpar,
Frälsar mig åt himmelen.

Herre Jesu, lär mig vörda
Denna kärlek all min tid,
Kasta syndens lustar snöda
Från mig, hos Dig finna frid,
Rening, helighetens prydnad,
Som mig öppna himmelen.
Tro och hopp och barnslig lydnad,
Herre Jesu, gif mig den.

N:o 58. Bönens ljufhet.

Det är så ljuft, med bönens ljud
 På Jacobsstegen upp till Gud
 Ut i bekymrens stunder gå
 Och af hans tröst sig lugna få.
 Ur qvalens djup hon lyfter sig,
 Så heligt glad, min själ till Dig,
 Min Gud och Far, och som Du böd
 För Dig hon lägger fram sin nöd
 Och säger: "*Fader var mig huld!*
Mig hör! mig hjälp för Jesu skuld!"

När så till Gud jag ödmjukt ber,
 Då sjunka sorgens bördor ne'r
 Från såradt bröst och glad och ljus
 Hugsvalelsen ifrån Guds hus
 Sig sänker ned uti min själ,
 Hon känner sig deraf så väl,
 Får kraft och mod i Jesu blod,
 Att kämpa som en stridsman god
 Den strid, som Herren henne böd,
 Att kämpa ut i lif och död.

Du ljufva bön, o följ du mig,
 Hur helst han löper fram min stig.
 I glädjen var mitt visdoms ljus,
 I nöden för mig till Guds hus
 Och gör mig tålig, gör mig nöjd,
 Fast under korsets börda böjd.
 Om ingen jordisk hjälp jag får,
 Hjelp mig att jag som Christen står
 I faror, frestelser och strid.
 Se'n allt är slut, Gud, gif mig frid!

N:o 59. Den rätta och orätta Mammon.

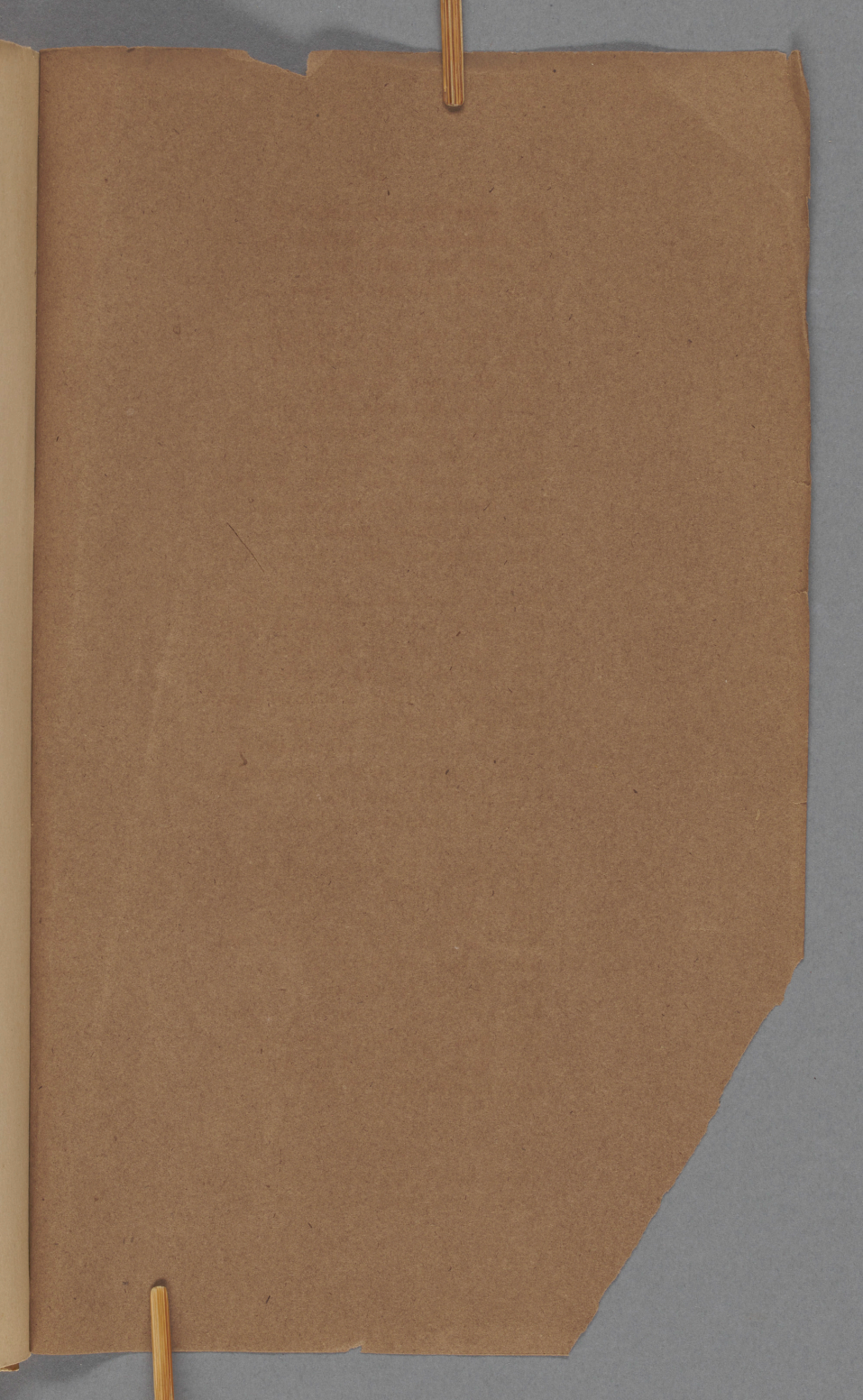
Du jordens barn, du stoftets träl,
 Som binder fast din arma själ
 Vid denna snöda verden,
 Du fiker efter gods och guld
 Och offrar dig för dettas skuld
 At Mammons tjenst och flärden.

Mitt *rätta Mammon* detta är,
 Du säger och din dyrkan bär
 Åt stoft och mull allena;
 Men Gud vill du ej tjena.

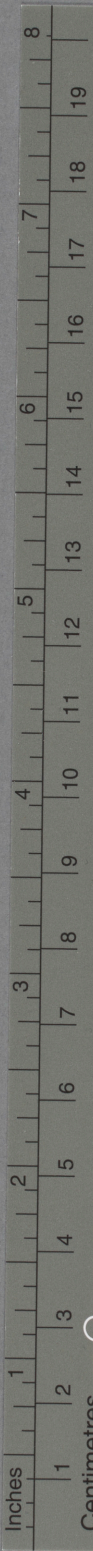
Om Jesu nåd — rättfärdighet,
 Guds rike och dess salighet
 Med öfvermod du säger:
 "Ett orätt *Mammon* detta är;
 Det ingen jordisk fröjd mig ger,
 Ej jordiskt värde eger."
 Och så för jordisk fröjd, så kort,
 Ditt himla arf du kastar bort
 Och låter lustar snöda
 Din himlaande döda.

Betänk, o menska, hvad du gör,
 Du kropp och själ i grund förstör,
 När du så syndigt handlar.
 Din själ blir smidd i stoftets band,
 Din kropp förtärd i lustans brand.
 Din själ du så förvandlar
 Från engel till en afgrundsträl
 Och engång skall din arma själ
 Som de fördömdas like
 Gå ned i mörksens rike.

Vak upp, o menniska, och se,
 Hur allt är stoft, förgängelse,
 Dig omger här i gruset;
 Men hur den nåd, oss Jesus bär,
 Allena fast och evig är
 Och öppnar fadershuset
 För hvarje själ, som troget går
 Med bön och bot i Jesu spår.
 Vak upp, Guds nåd att finna
 Och himmelriket vinna!

Pris: 50 öre.

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
		